

Aranyné s ránézett az urára, hogy az is szóljon. De Arany nem szólt, csak bólintgatott rá.

Petőfi nagy léptekkel járt-kelt az eperfa körül. Hol lecsüggesztette, hol felvágta a fejét. Csontos kezével hullámos hajában turkált. Tágra meredt szemekkel magába mélyedt. Majd hirtelen megállt, mint a cövek.

— Lehet, hogy megtartom, lehet, hogy nem tartom. De akár megtartom, akár nem, mégis csak enyém lesz Júlia.

S most is, ahogy kimondta a nevét, érezte a villanyütést. S utána, egyszerre erős szorongó érzés, nyugtalanság fogta el.

Gögös, hetyke tartása egy pillanat alatt megtört, szinte összeroskadtt. Lezuhant egész, hosszú nyúrga testével a padra s kezébe fogta homlokát.

— Bárcsak már lehullanának a virágok s levelek.

Úgy nyögdel, suttogott, mint az őszi szél.

Aranyné gyöngéden a vállára tette a kezét, a másikkal meg a hajába simított.

— Meglássá Sándorka, rövid lesz ez a nyár, maholnap itt az ősz.

Petőfi lassan, kimerülten fölemelte a fejét és sápadt arcával hálásan ránézett az asszonyra. Megfogta a kezét, megköszönte neki. Kicsit el is mosolyodott.

— Maholnap itt az ősz. S nekem meghozza a tavaszt.

De hangja fátyolos volt, kevés reménységű s gondolata már messze járt.

(Vége következik.)

Dóczy Jenő.

AZ ÁRNYÉK.

*Hátam megett ring szürke némaságban,
Mint egy sötét, elkárhozott anyag.
Torzult növéssel nő a karja, lába.
De lelke nincsen és az ajka fagy.*

*Alaktalan, örökhomályú társam,
Érzéstelen báb, élő semmiség!
Borús szememben hogyha fénysugár ég,
Mért nem ragyog fel akkor a tiéd?*

*A mozdulattal egy világban élünk,
Ketten mi mindig egy irányba nézünk, —
Vakon követsz s jössz mindenütt velem...*

*Be jó neked! Van éberálmú öröd,
A gondolattal sohsem kell törödnöd
S úgy bujsz mögöttem, mint a félelem.*

Benyovszky László.